

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 6Co/127/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115203585  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1115203585.1

## Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: E.. J. J., X.. X. X. XXXX, L. M. N.. Č.. XX, J., proti odporkyni: Slovenská republika, zast. Ministerstvom vnútra SR, Pribinova ul. č. 2, Bratislava, o obnovu konania, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 18. decembra 2015, č. k. 17C/32/2015-48, pomerom hlasov 3 : 0, takto

### rozhodol:

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Odporkyni sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na obnovu konania, pôvodne vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 19C/70/2012. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že navrhovateľ sa v konaní, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/70/2012, domáhal proti štátu zastúpenému Ministerstvom vnútra SR zaplata sumy 300.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom (zák. č. 514/2003 Z. z.). Návrh odôvodnil tým, že Prezídium PZ, Úrad boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Stred, ho uznesením z 2. 12. 2010 sp. zn. PPZ-94/BPK-S-2010 obvinil z prečinu ohovárania v zmysle § 373 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť skutkom z 18. 4. 2008. Následne prokurátor odboru osobitného určenia Generálnej prokuratúry SR uznesením z 10. 1. 2011 sp. zn. XIV Gv 37/2010 zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uvedenému uzneseniu o vznesení obvinenia. Generálny prokurátor SR uznesením z 8. 4. 2011 sp. zn. XIV Pz 3/2011-8 vyslovil, že uznesením z 10. 1. 2011 sp. zn. XIV Gv 37/2010 v časti týkajúcej sa skutku z 18. 4. 2008, bol porušený zákon v neprospech navrhovateľa a toto uznesenie v spomenutej časti zrušil a vyšetrovateľovi PZ prikázal, aby o tomto skutku znovu konal a rozhodol. Prokurátor Generálnej prokuratúry uznesením zo 17. 10. 2011 sp. zn. IV/1 GPt 489/11-19 rozhodol, že skutok z 18. 4. 2008 nie je trestným činom a trestné stíhanie proti navrhovateľovi zastavil. Navrhovateľ vo veci sp. zn. 19C/70/2012 označil za nezákonné rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia z 2. 12. 2010 sp. zn. PPZ-94/BPK-S-2010. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146, žalobu navrhovateľa o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zamietol. Návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 19C/70/2012 navrhovateľ odôvodnil tým, že dňa 30. 12. 2014 mu bol doručený rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11. 11. 2014 sp. zn. 1TdoV/24/2011, ktorým najvyšší súd vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu SR z 9. 9. 2008 sp. zn. 2Toš/2/2007 bol porušený zákon v neprospech navrhovateľa, toto uznesenie zrušila vec vrátil najvyššiemu súdu, aby ju znovu prerokoval a rozhodol. Spomenutým uznesením z 9. 9. 2008 sp. zn. 2Toš/2/2007 najvyšší súd zamietol odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 30. 11. 2006 sp. zn. PK2Tš/15/2005-627, ktorým tento súd navrhovateľa uznal vinným zo spáchania trestného činu podplácania. V návrhu na obnovu konania navrhovateľ uviedol, že dňa 14. 11. 2014, kedy

Okresný súd Bratislava I rozhodol vo veci sp. zn. 19C/70/2012, nemal k dispozícii spomenutý rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11. 11. 2014 sp. zn. 1TdoV/24/2011 a je tu teda dôvod obnovy konania uvedený v § 228 ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p. Tieto skutočnosti chcel navrhovateľ ozrejmiť na pojednávaní dňa 14. 11. 2014, ktoré sa malo začať o 13.00 hod a na ktoré sa dostavil o polhodinu skôr, ale o 13.00 hod už bola pojednávacia miestnosť zamknutá. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že návrh na povolenie obnovy konania nie je dôvodný. Pokiaľ ide o skutočnosť, že Najvyšší súd SR v trestnej veci vedenej proti navrhovateľovi pre trestný čin ohovárania vyslovil porušenie zákona v neprospech navrhovateľa a zrušil s tým súvisiace rozhodnutia, táto skutočnosť podľa súdu prvého stupňa nie je sama o sebe spôsobilá privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci sp. zn. 19C/70/2012. Z obsahu žaloby vo veci sp. zn. 19C/70/2012, zo žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku a tiež z rozsudku zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146 vyplýva, že v uvedenej veci navrhovateľ uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s jeho trestným stíhaním pre trestný čin ohovárania a nie teda v súvislosti s jeho trestným stíhaním pre trestný čin podplácania. Okresný súd Bratislava I v odôvodnení rozsudku zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146 uviedol, že navrhovateľom tvrdená ujma v profesijnom a súkromnom živote nesúvisela s jeho trestným stíhaním pre trestný čin ohovárania, ale mohla súvisieť iba s jeho trestným stíhaním pre trestný čin podplácania. Okresný súd Bratislava I vo veci sp. zn. 19C/70/2012 mal vedomosť o tom, že vo veci trestného činu podplácania najvyšší súd rozhodol v prospech navrhovateľa, čo však nemalo žiadny vplyv na konanie o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s trestným činom ohovárania. Navrhovateľ na pojednávaní vo veci obnovy konania potvrdil, že v konaní sp. zn. 19C/70/2012 si neuplatnil náhradu škody v súvislosti s trestným činom podplácania, ale náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s trestným činom ohovárania. Ak bol navrhovateľ toho názoru, že rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11. 11. 2014 sp. zn. 1TdoV/24/2011 by mohol zvrátiť konanie sp. zn. 19C/70/2012, mal možnosť rozsudok zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146, napadnúť odvolaním, čo však neurobil. Pritom uvedený rozsudok mu bol doručený dňa 29. 12. 2014 a podľa jeho tvrdenia spomenutý rozsudok najvyššieho súdu mal k dispozícii dňa 30. 12. 2014. Na rozhodnutie v predmetnej veci nemá vplyv skutočnosť, že Okresný súd Bratislava I vo veci sp. zn. 19C/70/2012 dňa 14. 11. 2014 nezačal pojednávať o 12.45 hod, ale až o 13.00 hod. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvého stupňa uzavrel, že nebola preukázaná existencia dôvodu obnovy konania uvedeného v § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. Okrem toho, obnova konania nie je podľa súdu prvého stupňa prípustná aj z dôvodu, že zrušenie alebo zmenu rozsudku zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146, mohol navrhovateľ dosiahnuť inak, a to podaním odvolania. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Súd prvého stupňa dodal, že vzhľadom na neprípustnosť obnovy konania sa nezaoberal tým, či navrhovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania včas (§ 230 O. s. p.). o trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že obnovu konania povolí. Uviedol, že Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/70/2012 v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na to, že žalobca bol odsúdený Špeciálnym súdom v Pezinku rozsudkom 2Tš/15/2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9. 9. 2008. Zároveň uviedol, že v deň rozhodovania súdu, t. j. 14. 11. 2014, rozhodol i Najvyšší súd SR, ktorý vyhovel dovolaniu navrhovateľa. Okresný súd Bratislava I v rozsudku 19C/70/2012 na strane 10 uviedol, že „otázku, či budú splnené predpoklady nároku na náhradu škody možno posúdiť až po jeho právoplatnom skončení. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná opäť o živé konanie súd nemohol vykonať dokazovanie pripojením aktuálneho obsahu spisového materiálu ....“. Ďalej tento súd s poukazom na právoplatné rozhodnutie, ktorým bol žalobca odsúdený, uviedol, že tento nemal čistý register trestov, a teda sa nemohol uchádzať o štátnozamestnanecký pomer na Ministerstve vnútra SR. Z toho je zrejmé, že súd v konaní 19C/70/2012 pri rozhodovaní vychádzal predovšetkým z toho, že navrhovateľ bol odsúdený Špeciálnym súdom v Pezinku v konaní sp. zn. 2Tš/15/2015 a v tejto súvislosti aj poukazoval, že akákoľvek ujma navrhovateľa má základ v tomto konaní. Rozhodnutím dovolacieho súdu vznikla priaznivejšia situácia pre navrhovateľa, keď na tohto sa hľadelo, akoby nebol odsúdený. Medzičasom Najvyšší súd SR v odvolacom konaní č. k. 2To/2/2015 dňa 4. 11. 2015 žalobcu oslobodil spod trestného činu podplácania. Rozhodnutie o dovolaní malo za následok, že na navrhovateľa sa nehľadí ako na odsúdeného v spojení s trestným činom podplácania. Súd v konaní 19C/70/2012 mal preto vychádzať z toho, že ujma - predovšetkým trauma celej rodiny, ktorá mala vzniknúť konaním vo veci ohovárania, nie je pokračovaním ujmy v spojení s konaním trestného činu podplácania. Súd v konaní 19C/70/2012 nemal k dispozícii žiadne rozhodnutie o tom, že na navrhovateľa sa hľadí ako keby nebol odsúdený. Tento dôkaz nemal k dispozícii ani navrhovateľ, pretože rozsudok mu bol doručený neskôr, preto tento

dôkaz nevedel v konaní vykonať. Preto má zato, že ním predložený dôkaz je spôsobilý privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd poukazuje na to, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O. s. p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

Odvolací súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že návrh navrhovateľa na obnovu konania nie je prípustný vzhľadom na § 229 písm. b/ O. s. p. Podľa cit. ustanovenia obnova nie je prípustná proti rozsudkom, ktorých zrušenie alebo zmenu možno dosiahnuť inak. V danej veci bola žaloba navrhovateľa o náhradu škody v konaní 19C/70/2012 zamietnutá rozsudkom zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146. Toto rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 29. 12. 2014. Dňom 30. 12. 2014 mu začala plynúť 15-dňová lehota na podanie odvolanie, ktorá mu uplynula dňom 13. 1. 2015. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1TdoV/24/2011 z 11. 11. 2014 (dôvod obnovy konania) bolo navrhovateľovi doručené dňa 30. 12. 2014, teda počas plynutia lehoty na podanie odvolania. Napriek tomu, že navrhovateľovi bolo v priebehu plynutia odvolacej lehoty doručené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1TdoV/24/2011 z 11. 11. 2014 (a teda mu bol známy dôvod obnovy konania), tento sa proti rozsudku, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba na náhradu škody, neodvolal. Pokiaľ teda navrhovateľ vychádzal z toho, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 11. 11. 2014 sp. zn. 1TdoV/24/2011 môže privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci sp. zn. 19C/70/2012, zrušenie, prípadne zmenu rozsudku zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146, mohol dosiahnuť podaním riadneho opravného prostriedku - odvolania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom aj vtedy, ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 písm. d/ O. s. p.). Navrhovateľ teda mohol ako odvolací dôvod označiť rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1TdoV/24/2011 z 11. 11. 2014. Keďže teda bolo možné zmenu alebo zrušenie spomenutého rozsudku zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146, dosiahnuť inak, a to prostredníctvom odvolania, odvolací súd je zhodne so súdom prvého stupňa toho názoru, že návrh navrhovateľa na obnovu konania nie je prípustný § 229 písm. b/ O. s. p.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa aj v tom, že návrh na povolenie obnovy konania nebol dôvodný, pretože navrhovateľom označený dôvod obnovy konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1TdoV/24/2011 z 11. 11. 2014) nemal vecnú súvislosť s uplatňovaním náhrady nemajetkovej ujmy v konaní sp. zn. 19C/70/2012. V uvedenom konaní sa navrhovateľ domáhal náhrady nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia, za ktoré označil uznesenie Prezídia policajného zboru, Úrad boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii ČVS: PPZ-94/BPK-S-2010 z 2. 12. 2010 o vznesení obvinenia pre prečin ohovárania. Nemajetkovú ujmu tak odvodzoval výlučne z trestného konania začatého na podklade tohto uznesenia. Inými slovami, uplatňovaná nemajetková ujma musela byť v priamej príčinnej súvislosti iba s vedením trestného stíhania za prečin ohovárania. Žalobcom označený dôvod obnovy konania - rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1TdoV/24/2011 z 11. 11. 2014 - sa však týka trestného stíhania pre trestný čin podplácania podľa § 161 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zákona. Toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sa tak týka iného trestného konania, a tým aj iného možného nároku na náhradu škody (nemajetkovej ujmy), než bol predmetom súdneho konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 19C/70/2012. Hoci tieto trestné stíhania mohli prebiehať súčasne, u každého z nich išlo o obvinenie z iného trestného činu, a každé trestné stíhanie mohlo u žalobcu vyvolávať nepriaznivé následky v jeho osobnostnej sfére. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1TdoV/24/2011 z 11. 11. 2014 tak nemohlo mať vplyv na rozhodnutie súdu

o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej v konaní sp. zn. 19C/70/2012, pretože sa týkalo trestného stíhania pre iný trestný čin (trestný čin podplácania) a nemalo vecnú súvislosť s nezákonným rozhodnutím - uznesením Prezídia policajného zboru, Úrad boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii, ČVS: PPZ-94/BPK-S-2010 z 2. 12. 2010, o vznesení obvinenia pre prečin ohovárania. Žalobca si v konaní sp. zn. 19C/70/2012 neuplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonne vedeného trestného stíhania pre trestný čin podplácania. Navyše nie je ani zrejmé, ako mohlo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1TdoV/24/2011 z 11. 11. 2014 vydané v prospech žalobcu preukazovať vznik a existenciu nemajetkovej ujmy odvíjajúcej sa z nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní pre trestný čin ohovárania. Je potrebné si uvedomiť, že predmetné rozhodnutie znelo v prospech žalobcu a teda nemohlo vyvolať v osobnostnej sfére žalobcu negatívne dopady, práve naopak vzniknutú nemajetkovú ujmu mohlo iba eliminovať.

Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že Okresný súd Bratislava I mu svojim postupom vo veci sp. zn. 19C/70/2012 znemožnil účasť na pojednávaní konanom dňa 14. 11. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 19C/70/2012- 146, odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že návrhom na povolenie obnovy konania sa nemožno domáhať nápravy pochybení či už hmotnoprávnej alebo procesnej povahy. Na nápravu tých nesprávností slúžia iné opravné prostriedky a to odvolanie a dovolanie. Aj keby Okresný súd Bratislava I vo veci sp. zn. 19C/70/2012 nepostupoval procesne správne, nie je tým založený dôvod obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 O. s. p. Navrhovateľ mal možnosť napadnúť rozsudok zo 14. 11. 2014, č. k. 19C/70/2012-146, odvolaním a v ňom vytknúť Okresnému súdu Bratislava I uvedené procesné pochybenie. To však navrhovateľ neurobil.

Odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že vzhľadom na neprípustnosť obnovy konania nebolo potrebné skúmať, či navrhovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania včas (§ 230 O. s. p.). Práve naopak, súd prvého stupňa sa mal v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti návrhu na povolenie obnovy konania a až po zistení, že návrh bol podaný včas, teda pred uplynutím lehôt uvedených v § 230 O. s. p., mal pristúpiť k skúmaniu prípustnosti návrhu na povolenie obnovy konania. O dôvode obnovy konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11. 11. 2014 sp. zn. 1TdoV/24/2011) sa navrhovateľ dozvedel dňa 11. 11. 2014. 3-mesačná subjektívna lehota uvedená v § 230 ods. 1 O. s. p. začala plynúť dňa 12. 11. 2014 a uplynula dňom 11. 2. 2015. Navrhovateľ podal návrh na obnovu konania na súd prvého stupňa dňa 5. 2. 2015, teda včas, ale - ako je to uvedené vyššie - jeho návrh na obnovu konania nie je prípustný.

Z toho vyplýva, že napadnuté uznesenie je vecne správne, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. Keďže návrh na povolenie obnovy konania nie je prípustný, odvolací súd vo veci nemusel nariadiť pojednávanie (§ 234 ods. 2 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu odporčovní nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.